

Takács József

Ma a Ferencváros egyik halhatatlan legendájára, Takács II Józsefre, a valaha élt egyik leggólképesebb, leghatékonyabb játékosára emlékezünk születésének 120. évfordulóján. Miért a „leg”-ek az előző mondatban? Minden kétséget kizáróan igazolja ezt két szám, 306 mérkőzésen 442 gól. Ez a két szám olyan arányt hoz létre, amely a ma labdarúgásában, a ma gólszerzőinek elérhetetlen. Mondjuk, Takács II József korában sem volt általános, kellett hozzá az ő zseniális képességei. Pedig csak jobb lábbal tudott löni és a fejjátéka sem állt arányban a góljai számával. Ezzel szemben nagyszerűen cselezett, kivételes érzékkel foglalkoztatta a szélsőjét, a kapu előtt páratlanul találékonynak, szemfülesnek, gólveszélyesnek bizonyult, aki minden helyzetben feltalálta magát. Ösztönösen jól helyezkedett, szinte megérezte a labda várható útját. Fordulásból nagyon kevesen tudtak úgy löni, mint ő. Góljainak jó részét közletről szerezte, de a távoli lövései is mindig veszélyt jelentettek a kapura. A legreménytelenebb esetekben is rárajtolt a labdára, mindig számított a védők, főleg a kapus esetleges hibájára és ha az bekövetkezett, ő mindig ott termett és kérélhetetlenül juttatta a labdát a hálóba. Egy csatárt a góljai minősítenek, emiatt lesz népszerű, ám ő emellett emberi magatartásával, a szerénységével is tett ezért az általános megbecsülésért.

Takács József 1904. június 30-án született, 13 évesen kezdett futballozni a Vasasban, érdekes megemlíteni, kapusként. Csak akkor próbálták ki a támadósorban, amikor egy társa megsérült. Ilyenek a véletlenek! Ha nincs egy ártatlannak tűnő sérülés, akkor szegényebbek lettünk volna egy kivételes képességű csatárral. A magyarországi profizmus hajnalán, 1927-ben már gólkirályként és sokszoros válogatottként lett a Ferencváros játékosa. Bajnokcsapathoz érkezett, amelynek amúgy sem gyenge támadójátékát még magasabb szintre segítette emelni.

A „kis Takinak” becézett csatár Takács II.-ként szerepelt a Fradiban, hiszen bátyja Takács I., azaz Takács Géza már évekkorábban az Üllői úton rúgta a labdát. Ferencvárosi labdarúgóként hét rendkívül eredményes évvel büszkélkedhetett. Némegyszer egymaga több gólt szerzett a bajnokságban, mint egy jó középcsapat, négyszer volt a bajnokság gólkirálya, a Fradi által először megnyert KK sorozatnak ugyancsak gólkirálya. Szerette a góltöbbszöröztetéseket, egy alkalommal hét, kétszer hat, nyolcszor pedig öt gólt szerzett egy mérkőzésen. A gólok pedig címekezt hoztak a csapatának, a Ferencvárosban töltött hét éve alatt három bajnokságot, két Magyar Kupát és egy Közép-Európai Kupát nyert.

Említettem már az emberi magatartását, a szerénységét, amely a futball utáni életét is jellemezte. Sohasem kopogtatott egyetlen ajtón sem, hogy ő a Takács II, a gólkirály. Ha hívták valahová, akkor ment, de maga sohasem ajánlkozott. 1974. május 19-én az Üllői útra hívták azon jeles alkalomból, hogy végezze el az akkor átadott új stadionban az első bajnoki mérkőzés, egy FTC-Vasas találkozó kezdőrúgását. Ugyanebben az évben az FTC vezetése az FTC örökös bajnoka címmel tüntette ki, amelyre nagyon büszke volt. Mint ahogy mi is nagyon büszkék vagyunk arra, hogy tevékeny részese volt klubunk dicsőséges történelmének. Takács József 1983. szeptember 3-án hunyt el, emlékét azonban örökké őrizzük!

Budapest, 2024. július 1.